

Scrisoare Duhovnicescă

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XVII, NR.9 (197)/2013

BULETIN DE INFORMAȚII

SEPT.2013

DESPRE PURTAREA CRUCII

Crucea personală a fiecăruia, când se unește cu Crucea lui Hristos, atunci puterea și lucrarea acesteia din urmă trece asupra noastră, devenind un fel de canal prin care, din Crucea lui Hristos, se revarsă asupra noastră orice binefacere și orice dar desăvârșit. ... Cu toate că fiecare își poartă crucea și de cele mai multe ori, crucea nu este ușoară, totuși nu fiecare o privește în lumina Crucii lui Hristos; nu fiecare o pune în slujba lucrării mântuirii sale. ... Sunt multe cruci, dar felurile lor sunt trei: primele sunt crucile exterioare, alcătuite din suferințe, necazuri și dintr-o nefericită soartă pământească; a doua categorie o reprezintă crucile interioare, născute din lupta cu patimile și cu poftele, pentru a câștiga virtuțile; iar a treia categorie o reprezintă crucile harice care sunt primite prin totală predare în voia lui Dumnezeu. **Crucile exterioare** sunt cele mai complexe și mai diverse cruci. Ele sunt răspândite pe toate drumurile noastre și se întâlnesc aproape la fiecare pas. Aici putem include supărările, necazurile, nenorocirile, bolile, pierderea celor apropiați, necazurile de la serviciu, tot felul de privațiuni și de pagube, neplăcerile familiale, relațiile nefavorabile cu lumea, jignirile, supărările, pierderile și, în general, soarta pământească, mai mult sau mai puțin anevoioasă pentru fiecare. Cine nu are vreuna dintre aceste cruci? Nici nu se poate altfel. Nici celebritatea, nici bogăția, nici slava, nici o mărire pământească nu ne scutesc de ele. Ele s-au împletit cu viața noastră pământească din clipa în care s-a închis raiul pământesc și nu se vor desprinde de ea, până când nu se va deschide raiul ceresc. De vrei ca aceste cruci să-ți fie mântuitoare, folosește-te de ele așa cum le-a rânduit Dumnezeu pentru mântuirea omului, în general, și a ta, în particular. De ce a rânduit Domnul ca nimeni să nu se afle pe pământ fără necazuri și strâmtorări? ...Când omul a păcătuit, a fost imediat izgonit din rai și, în afara raiului, a fost înconjurat de necazuri și de lipsuri și de tot felul de greutăți,

ca să țină minte că nu se află la locul său și ca să se îngrijească să caute miltuire și revenire la rangul său. ... - „Dar de ce mie mi s-a dat mai mult, iar altuia mai puțin ?” vei spune. „De ce pe mine

mă strâmtorează necazurile, iar altuia îi merge bine? Dacă aceasta este soarta tuturor măcar să se împartă în mod egal fiecăruia, fără excepții!” Dar chiar așa se împarte. Uită-te mai bine și vei vedea. Ție ți-e greu acum, iar altuia i-a fost greu ieri sau îi va fi mâine, iar astăzi îi îngăduie Domnul să se odihnească. De ce te uiți la ceasuri și la zile? Privește întreaga viață, de la început până la sfârșit, și vei vedea că tuturor le este greu. Găsește pe unul care să jubileze de bucurie întreaga viață! Până și regii, adesea nu dorm nopțile din pricina greutății ce le apasă inima. Ți-e greu acum, dar înainte n-ai avut parte de zile de bucurie?! Dumnezeu îți va mai da și alte zile de bucurie. Rabdă, deci! Cerul se va lumina și deasupra ta. În viață este ca în natură, sunt ba zile întunecoase, ba zile senine. ...Asadar, uită-te în jurul tău și vei vedea, în nenorocirea care te-a ajuns, planul cel bun al lui Dumnezeu pentru tine. Dumnezeu vrea să-ți curețe vreun păcat sau să te îndepărteze de vreo treabă păcătoasă sau, printr-un necaz mai mic, să te ferească de un altul mai mare, ori vrea să-ți dea ocazia să-ți arăți răbdarea și credința în El, pentru ca apoi să-și arate în tine slava milostivirii Sale.Asadar, indiferent de porți soarta amară a tuturor, ori suferințele și necazurile personale, rabdă-le cu inima împăcată, primindu-le

cu recunoștință din mâinile Domnului, ca pe un leac împotriva păcatelor, ori ca pe o cheie care deschide ușa în Împărăția Cerească... Pentru aceasta nu trebuie să muți munții din loc, ci doar să aduci o mică schimbare în mișcarea gândurilor și în stările inimii tale. Deșteaptă-ți recunoștința, smerește-te sub mâna puternică, pocăiește-te, îndreptează-ți viața. Dacă te-a părăsit credința în proia lui Dumnezeu, readu-ți-o în suflet. Dacă ți-ai pierdut simțul legăturii cu propriile păcate, ascute-ți ochiul conștiinței și le vei vedea, și vei umezi uscăciunea necazului cu lacrimile pocăinței. ...Este greu? Dar, în același timp, aceste gânduri și sentimente sunt legăturile care leagă crucea noastră de Crucea lui Hristos, din care se revarsă pentru noi puteri mântuitoare. Fără acestea, crucea rămâne tot în spatele nostru și ne apasă, și nu are putere mântuitoare, fiind despărțită de Crucea lui Hristos.

Crucile laurice le întâlnim în timpul luptei cu patimile și cu poftele. Spune Sfântul Apostol: „Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftele” (Gal. 5,24). Asadar, este vorba de o cruce pe care și-au răstignit aceste patimi și poftă. Care este crucea aceasta? Este lupta cu ele. A răstigni patimile înseamnă a le face neputincioase, a le strivi, a le dezrădăcina. Și fiindcă această luptă este anevoioasă, amară și dureroasă, ea este cu adevărat o cruce împlântată în lăuntru nostru. Cel ce luptă cu patimile, uneori parcă are mâinile ținute, parcă i se pune pe frunte cununa de spini, inima îi este străpunsă de vie. Atât este de greu și de dureros. Fără osteneală și fără durere nu se poate, pentru că patimile, deși, venind din afară, ne sunt străine, așa de tare s-au lipit de trupul și de sufletul nostru, încât au pătruns cu rădăcinile în toate mădularele sufletești și în toate puterile noastre. Dacă te vei apuca să le dezrădăcinezi, doare. Doare, dar este mântuitor și această izbăvire nu se obține altfel decât prin durere... Care patimă nu este dureroasă? Mânia arde,

invidia usucă, pofta trupească vlăguiește, zgârcenia nu te lasă să manânci și să dormi, mândria jignită roade ucigător inima; și orice altă patimă, ura, suspiciunea, gâlceava, dorința de a fi pe placul oamenilor, atracția pentru anumite lucruri și persoane, ne pricinuieste fiecare, suferința ei astfel încât a trăi în patimi este același lucru cu a merge desculț pe cărbuni aprinși... Cine nu este lipsit de patimi? Toată lumea le are. Câta vreme există mândrie, există toate patimile, căci aceasta este mama patimilor și nu umblă fără fiicele ei. Însă nu fiecare le are pe toate în aceeași măsură: la unul precumpănește una, la altul alta, care le dă tonul celorlalte. Fiecare este chinuit și răstignit de patimi, însă nu spre mântuire, ci spre pierzanie. ... Este de ajuns să schimbi direcția cuțitului și în loc să te tai pe tine cu el, spre satisfacția patimilor, să tai cu el patimile, pornind la lupta cu ele și împotrindu-te lor în toate. Și aici va fi durere și suferință a inimii, dar durerea va fi tămăduitoare, va fi imediat urmată de o liniștire îmbucurătoare, așa cum se întâmplă când rana este acoperită cu un plasture tămăduitor. Dacă te supără, de pildă, cineva, este greu să-ți depășești mânia și nu-ți place; dacă o biruiești, te liniștești, iar dar dacă îi dai satisfacție, multă vreme te vei frământa. De a fost cineva jignit, greu îi este să se biruiască pe sine și să ierte; dacă iartă, pace dobândește, iar de se răzbună, nu va avea liniște. ... Așa stau lucrurile cu orice patimă. Patima te chinuiește, dar și lupta cu ea îți pricinuieste suferință. Însă prima te ucide, iar a doua te vindecă și te izbăvește. ... Toate acestea sunt limpezi ca lumina zilei, și alegerea ar trebui să fie foarte ușoară. Totuși, faptele nu o îndreptățesc întotdeauna. Trebuie să ne mirăm de orbirea noastră. Suferă unul de câte o patimă, dar tot îi dă apă la moară. Vede că, dându-i satisfacție, își face din ce în ce mai rău, dar tot nu se lasă. Avem o dușmănie inexplicabilă față de noi înșine! Altul se pregătește de luptă cu patima, dar imediat ce patima se trezește cu cererile ei, o urmează numai decât. Iar pornește și iar îi cedează. Face de câteva ori așa, și rezultatul este același. Suferim de o inexplicabilă vlăguire a puterii morale! În ce constau amăgirea și înșelarea? În faptul că patima, prin satisfacerea ei, promite o grămadă de plăceri, iar lupta cu ea nu promite nimic. Dar de câte ori nu s-a verificat, oare, că satisfacerea patimii aduce nu fericire și liniște, ci chin și întristare? Ea promite multe, dar nu dă nimic; iar lupta nu promite nimic, dar dă totul. Dacă nu ai trait această experiență, trăiește-o și vei vedea. Dar aici este nenorocirea

noastră, că nu ne hotărâm s-o trăim. Motivul ar fi că ne este milă de noi înșine. Auto-compătămirea este cel mai lingușitor trădător și cel mai mare dușman al nostru, este primul plod al mândriei. Ne este milă de noi înșine și ne ucidem cu mâna noastră. ...Să ne însuflețim, așadar, fraților, și să ne urcăm cu curaj pe crucea răstignirii de sine, prin răstignirea și dezrădăcinarea patimilor și a poftelor. Să respingem mila de noi înșine și să încălzim râvna trudirii de sine.

Ne-a mai rămas să lămurim cel de-al treilea fel al crucii mântuitoare pentru noi, **crucea predării de sine** în voia lui Dumnezeu. Pe aceasta cruce se ridică creștinii cei mai desăvârșiți. Ei sunt cei ce o cunosc și ar putea vorbi limpede despre ea, pe larg și cu putere... Dacă te-ai curățat de patimi, predă-te, curat, ca jertfă curată și neprihănită lui Dumnezeu...Aceasta este culmea desăvârșirii creștine, la care este omul în stare să ajungă. Ea este începutul stării viitoare, de după înviere, când Dumnezeu va fi prezent pe de-a-ntregul în toți. ... Viața creștină începe prin pocăință, se continuă prin lupta cu patimile și se încheie prin răstignirea împreună cu Hristos a omului lăuntric curățat de patimi și prin cufundarea în Dumnezeu.

„Ați murit, spune Apostolul, și viața voastră este ascunsă cu Hristos întru Dumnezeu” (Col. 3,3). Știind acestea, să stăm, fraților, pe Golgota, în fața crucilor, și să începem să ne măsurăm cu ele și pe ele cu noi, fiecăruia care i se potrivește. Simon Cirineul, cel ce a purtat Crucea Domnului, este modelul acelor purtători de cruce care suferă necazuri și privațiuni exterioare. Tocmai v-am spus înainte pe cine reprezintă tâlharul cel înțelept răstignit, și pe cine, Domnul pe Cruce: primul, pe cel ce se lupta cu patimile, iar Domnul, pe cei desăvârșiți, răstigniți prin predarea în voia lui Dumnezeu. Dar crucea tâlharului celui rău pe cine reprezintă? Pe aceia care lucrează patimilor. Patimile îi chinuiesc, îi sfășie, îi răstignesc de moarte, nedându-le nici o bucurie și nici un fel de speranță. După aceste semnalmente, măsoară-te cu fiecare dintre aceste cruci și, după ele, află cine ești: Simon Cirineul, tâlharul cel înțelept, cel ce îl imită pe Domnul Hristos, sau tâlharul cel rău, din pricina patimilor ce te consumă? Scoateți-vă afară din minte cum că am putea, pe calea unei vieți tihnite, să devenim cei ce se cuvine să fim întru Hristos! Cugetând la aceasta, bucurați-vă, purtători ai crucii!

Sf Teofan Zavorățul, Viața Lăuntrică.

“Domnul știe că suferi, dar iubirea Lui strălucește peste tine așa cum soarele strălucește peste lume. Nu te teme ! E spre binele tău. “

Crucea înseamnă răstignire și moarte și înviere

Nu știm, nu vrem, nu putem împlini porunca iubirii aproapelui care, în aceste vremuri, e privit mai mult ca vrăjmaș... De ce ? Pentru că nu am înțeles și nu am acceptat crucea! Crucea înseamnă răstignire și moarte și înviere. Ce să răstignim?

Să răstignim teama că vom fi călcați în picioare și dorința de a părea înaintea de a deveni cei ce suntem deja doar în dorul inimii noastre! Să răstignim dorința de a fi desăvârșiți fără a crește în Domnul cu răbdare. Să răstignim nerăbdarea. Atunci vom muri nouă înșine și vom trăi, pentru acele clipe, minute, ore sau zile, doar atârnând de Domnul! Uneori ajunge să binecuvântezi în ciuda oricărei alte simțiri! E în această hotărâre și ascultare o adevărată moarte a egoului! Dar pe aici ajungem la bucuria învierii în Hristos. Pe aici pricepem logica Lui, gândul Lui și dorim să devină al nostru!

Să avem răbdare cu noi! Există "o cale de a sta natural și firesc, chiar și în mijlocul celor mai nefirești oameni"! E Crucea! Și pe Cruce este Domnul înviat Care ni Se dăruiește în tot chipul ca să descoperim că Bucuria a venit și vine numai prin această cruce!

Total e simplu și nu e deloc dramatic, când învățăm să fim smeriți, realiști, onești și să credem în făgăduințele Domnului.

Dar această devenire durează pentru că ea se scrie în trupul nostru, în celulele noastre și, pentru asta, trebuie să se șteargă mai întâi vechea informație.

Sinapsele vechi sunt foarte puternice pentru că au fost mereu alimentate cu informație și energie. Acum toate ale noastre o iau mai întâi pe acolo! Dar, încet, încet, cu harul lui Dumnezeu, se formează sinapse noi, deprinderi noi, trup nou! El, Domnul le face pe toate noi! Numai noi să-l facem loc, să-L primim și să conlucrăm cu El!

M. Siluana Vlad

Crucea este ușa Împaratiei cerurilor

Trebuie să regăsim sensul Crucii ca biruință asupra morții spirituale, biruință a iubirii. Avem adeseori o reprezentare parțială despre Cruce și despre taina ei redusă la faptul de a suporta o asceză, de a ne înfrâna de la plăceri, de la tot felul de satisfacții. Există însă și un alt sens al Crucii: compasiunea pentru celălalt. Cu siguranță însă nu putem face totul pentru celălalt dacă ținem la plăcerile noastre egoiste, dacă omul este legat de lăcomie, poftă de stăpânire, mândrie. Aceasta arată însă numai aspectul negativ al Crucii. Pot să mă apropiu de celălalt fără să-i vorbesc despre Cruce, arătându-i însă

că sunt gata la toate sacrificiile pentru el. Dacă este bolnav, mă voi duce la el, voi rămâne împreună cu el. Celălalt poate suporta el însuși greutatea, persecuții, somaj... Iar eu pot să port împreună cu el această Cruce.

Inima celuilalt poate fi mișcată dacă vede ca eu port o Cruce pentru el. Atunci el va înțelege sensul Crucii fără ca eu să îi spun că tocmai Crucea este cea care mă împinge să fac aceasta. O fac pur și simplu. Să nu le predicăm doar oamenilor să-și ia Crucea, ci să o luăm noi înșine ajutându-i pe ceilalți. Sufăr pentru celălalt, dar această suferință pentru el mă bucură, mă odihnește...

Pr. Dumitru Staniloe

Bucuria din suferință

Creștinul trist, creștinul care nu răspândește în jurul său bucuria vieții și curajul în confruntarea cu greutățile de zi cu zi contrazice credința pe care o mărturisește. Căci credința creștină înseamnă puterea lui Dumnezeu în noi, biruința lumii, bucuria vieții. Sf. Apostol și Ev. Ioan spune că "oricine este născut din Dumnezeu (prin botez) biruiește lumea, și aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră" (1 In. 5, 4). Creștinul trist, creștinul care nu răspândește în jurul său bucuria vieții și curajul în confruntarea cu greutățile de zi cu zi contrazice credința pe care o mărturisește.

Desigur noi toți am vrea să avem numai bucurie în sufletele noastre, să fim curajoși și optimiști, să credem cu tărie în biruința oricărui rău care vine asupra noastră. Și totuși în viața de zi cu zi suntem adeseori abătuți, chiar triști, că nu reușim să împlinim ceea ce dorim sau pentru că suntem bolnavi. De multe ori ne pierdem răbdarea și poate și credința pentru că viața ni se pare grea, că oamenii nu ne înțeleg și nu ne ajută, că avem dușmani, că suntem părăsiți de toți, până și de Dumnezeu. De astfel de momente nimeni nu este scutit; ele sunt chiar necesare pentru creșterea noastră duhovnicească. Căci din lupta cu greutățile vieții în care învingem, dar suntem uneori și învinși învățăm mai mult decât se poate învăța în cele mai înalte școli: învățăm să ne smerim, să ne cunoaștem slăbiciunile proprii și să acceptăm mai ușor slăbiciunile celorlalți, învățăm chiar să ne sacrificăm pentru semenii noștri precum Hristos s-a jertfit pentru noi. Cunoaștem, de asemenea, din experiență, ajutorul lui Dumnezeu care este mai aproape de noi când suferim și care știe și poate să prefacă tot răul în bine, dacă nu ne pierdem nădejdea. Nici un alt mijloc, nici chiar rugăciunea, nu-l sfintește pe om mai mult ca suferința îndăruită de Dumnezeu.

Mitropolitul Serafim

Pelerinii români din Germania la mănăstirile din Ardeal și Moldova

Centrul mitropolitan de pelerinaje „Sf. Kilian” al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Germaniei, Austriei și Luxemburgului a organizat în perioada 14-20 august un pelerinaj la mănăstirile din Transilvania și nordul Moldovei. Pelerinii, ghidați de părintele protosinghel Ghelasie Păcurar de la Würzburg, au avut bucuria de a fi însoțiți pe toată durata călătoriei de ÎPS Mitropolit Serafim, alături de care au participat la slujbe de rugăciune și mai cu seamă la Sfintele Liturghii.

Pelerinajul a început la mănăstirea Râmeți din județul Alba, veche vatră monahală întemeiată de Sfântul ierarh Ghelasie în secolul al XIV-lea. După slujba privegherii și împărtășirea cu Sfintele Taine la Liturgia de la marea sărbătoare a Adormirii Maicii Domnului, grupul de pelerini a vizitat noua mănăstire din Dumbrava-Alba, toți rămânând adânc impresionați de opera filantropică a obștii conduse de părintele Arhimandrit Vasile Crișan, care îngrijește o casă de copii și un azil de bătrâni, oferind zilnic hrană la mai bine de patru sute de suflete. După ce s-au rugat la mormântul părintelui Ioan de la mănăstirea Recea, pelerinii s-au bucurat de căldura duhovnicească a părintelui stareț Ghelasie Țepeș și a obștii mănăstirii Sf. Dimitrie cel Nou din Sighișoara, alături de care s-au înălțat în duh la Sfânta Liturghie a sărbătorii Martirilor Brâncoveni, iar apoi au participat alături de ceilalți credincioși la agapa frățască, tradiție înrădăcinată a acestei comunități monahale. Pelerinajul a continuat la mănăstirile din județul Neamț, unde închinarea la Sfintele Moaște ale sfinților asceți și cântarea troparului Adormirii Maicii Domnului s-au împletit cu lecția de istorie trăită pe viu, în lăcașurile de la Bistrița, Agapia, Văratec, Neamț, Secu și Sihăstria.

Întâlnirea dintre oameni este o altă definiție a pelerinajului, iar aceasta a culminat cu bucuria de a cunoaște o parte dintre cei 120 de copii, mulți cu rezultate excelente la învățătură, din două județe greu încercate de sărăcie, incluși în programul „Burse pentru copiii săraci din Moldova” organizat de Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord. Ajutorul financiar în valoare de 25 de Euro lunar acordat fiecărui copil din donații ale credincioșilor români din Germania este administrat în județul Botoșani de părintele Ioan Harpa, starețul mănăstirii Popăuți și părintele Marius Ciobanu, preot la spitalul de copii din Botoșani, iar în Negrești, județul Vaslui de către doamna Doinița Mihai,

directoarea Școlii Gimnaziale „Mihai David” și părintele Ioan Cucu de la parohia „Pogorârea Sfântului Duh”. Cei implicați în acest proiect au grijă ca ajutorul să ajungă acolo unde trebuie, burserii primind bonuri valorice, cu care își pot cumpăra cele necesare. Pelerinii au înțeles practic sensul cuvintelor părintelui Steinhart, „Dăruind vei dobândi” și „nu se știe cine dă și cine primește” atunci când se află în comuniune întru Hristos cu aproapele, apoi și-au continuat călătoria cu speranța că puterea exemplului bun va mări numărul copiilor incluși în program, precum și valoarea ajutorului acordat.

Ospitalitate și căldură românească

În seara de sâmbătă călătorii au fost găzduiți de viețuitorii Mănăstirii Putna și s-au închinat la mormântul Sfântului Voievod Ștefan cel Mare. Sf. Liturghie duminicală din 18 august, săvârșită de un sobor de 10 diaconi și 12 preoți, împreună cu părintele arhimandrit Melchisedec, starețul obștii, avându-l în frunte pe ÎPS Mitropolit Serafim a adunat o mulțime numeroasă de credincioși, hrăniți duhovnicește și trupește de obștea mănăstirii, asemenea mulțimilor săturate de Domnul cu cele cinci pâini și cei doi pești, evocate în pericopa rânduită să se citească la Sfânta Slujbă (Mt. 14,14-22). Farmecul bisericilor și mănăstirilor românești, concurând frumusețea naturii, a încântat pelerinii care s-au bucurat vizitând lăcașurile de la Sucevița, Moldovița, Bârsana și Săpânța. Aici, în sufletul Maramureșului, pelerinii însoțiți de ÎPS Mitropolit Serafim au fost întâmpinați de un mare sobor de preoți și credincioși, iar căldura sufletească a creștinilor din nordul țării a făcut să treacă neobservată arșița verii. La Nicula, credincioșii veniți din Germania s-au putut închina la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. Pelerinajul s-a încheiat în Alba Iulia, cu o rugăciune săvârșită în Catedrala Reîntregirii și o vizită în cetatea Marii Uniri. Fiecare dintre participanții la acest itinerariu duhovnicesc este de acum înainte un „hagiu” al locurilor sfinte românești și poartă în suflet încredințarea că ospitalitatea românească și bogăția duhovnicească a lăcașurilor sfinte de la noi nu sunt cu nimic mai prejos decât cele întâlnite la locurile îndătinat pentru pelerinaj în întregul spațiu Ortodox.

Centrul de pelerinaje „Sf. Kilian” și Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei va organiza în fiecare vară un pelerinaj la mănăstirile din țară, pentru a promova în rândul celor aflați departe de casă dragostea de neam, precum și pentru a face cunoscut acestora comorile duhovnicești din țara natală.

Dumitru Popoiu

Visul celor trei copaci

Se spune că a fost cândva, un colț de munte pe care erau trei copaci. Fiecare dintre ei avea visuri și aspirații în ceea ce privește scopul lor în viață, viitorul lor și ceea ce urmau să devină. Primul copac a spus: „Eu o să devin un cufăr care să țină comori, ornat cu mult aur și bogăție! O să fiu cel mai frumos cufăr din lume!” Al doilea copac, cu ochii spre ocean, a spus: „Din lemnul meu se va face cea mai mare și frumoasă corabie văzută vreodată! O să fiu cea mai vestită corabie din lume!” Al treilea copac avea însă alte gânduri: „Eu nu vrea să părăsesc niciodată muntele. Vreau să rămân aici și să cresc atât de înalt încât lumea să se uite în sus spre mine și să se gândească la Dumnezeu.” După mulți ani, copacii s-au făcut mari și au venit 3 pădurari pe acel colț de munte cu topoare ascuțite și strălucitoare, ca să-i taie. Primul pădurar s-a uitat la primul copac și a zis: „Acest copac este perfect la ce-mi trebuie mie.” Și dintr-o lovitură a doborât copacul, care zicea în gândul lui: „Voi deveni un cufăr strălucitor

și voi ține comori în mine.” Al doilea copac a fost și el tăiat și a zis în sinea lui: „Acum voi deveni o corabie puternică și vestită, și voi purta cu mine regi!” Al treilea copac a rămas surprins când a văzut că este și el tăiat. Tot ce dorea era să rămână pe munte pentru ca oamenii să-l privească și să se gândească la Dumnezeu. Dar a fost și el tăiat.

Primul copac nu a ajuns un cufăr, ci o iesle din care animalele mîncau în fiecare zi. Nu era acoperit cu aur, ci cu praf și paie și cu nutreț pentru animale. Al doilea copac a zîmbit când a văzut că este dus spre apă, căci dorea să fie făcut o corabie puternică, care să ducă în ea regi. Dar a rămas trist când a văzut că lemnul său nu este bun pentru nimic altceva decît pentru o umilă barcă și nimic mai mult. Al treilea copac a fost dus la tăietorii de lemne și transformat într-o grindă mare de lemn. „Ce s-a întîmplat? Tot ce mi-am dorit a fost să rămîn pe munte și oamenii să se uite în sus la mine și atunci să se gândească la Dumnezeu!”

Multe, multe zile și nopți au trecut, așa de multe încît copacii și-au uitat visele.

Asta pînă cînd, primul copac a auzit plînsul de copil în grajdul în care era pus. Nu-i venea a crede, dar o mamă și-a pus copilul în ieslea făcută din lemnul său! Nu a ajuns să țină în el comori de aur, ci a ajuns să țină acum cea mai mare comoară din lume.

Într-o după amiază, un călător obosit împreună cu prietenii lui s-au urcat în barcă. Se auzea împrejur fulgere, tunete și vijelii mari. Călătorul a adormit. Dar cînd s-a trezit, la glasul Său futuna s-a potolit. Atunci al doilea copac și-a dat seama că îl purta pe Regele întregii lumi!

Într-o zi de vineri, al treilea copac a rămas uimit cînd, din grămada uitată de lemne în care era pus, a fost scos, apoi cărat pe un deal. Acolo, un Om era ținut pe el și ridicat în picioare. Cînd a fost ridicat se simțea urît și murdar. Dar în ziua de Duminică, pămîntul s-a cutremurat și s-a bucurat de învierea Omului ce l-a ținut trei zile pe el.

Atunci s-a simțit frumos și curat. Atunci și-a dat seama că visul i-a fost împlinit: cînd oamenii se uitau la el, se gîndeau la Dumnezeu

Din agenda

Părintelui Mitropolit Serafim

1 - 3 aug. - slujește zilnic Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Sihăstria Putnei (jud. Suceava).

4 aug. - slujește Sf. Liturghie la Suceava în Biserica Sf. Ilie și predică. Face Parastasul de 4 ani de la trecerea la Domnul a Părintelui Constantin Mihoc. Seara, vorbește obștii Mănăstirii Sihăstria Putnei.

5 aug. - participă la Priveghere la Mănăstirea Cășiel (lângă Dej) și predică.

6 aug. - Schimbarea la Față - slujește Sf. Liturghie la Mănăstirea Cășiel și predică.

7 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Cășiel. Seara, face Sf. Maslu la Gherla și predică.

8 aug. - la Mănăstirea Piatra Craiului (jud. Cluj), vorbește unui grup de 150 de tineri aflați aici în tabără și răspunde la întrebările lor.

11 aug. - slujește Sf. Liturghie la Mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul din Alba Iulia și predică.

12 aug. - pelerinaj la mănăstirile Stungari (jud. Alba), Prislop (jud. Hunedoara) și Lainici (jud. Gorj).

13 aug. - participă la Sf. Liturghie și predică la mănăstirea Bistrița (jud. Vâlcea). Poposește la Mănăstirea Frăsinei.

14 aug. - slujește Privegherea Adormirii Maicii Domnului și predică la Mănăstirea Râmeț (jud. Alba).

15 aug. - Adormirea Maicii Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la Râmeț.

15-20 aug. - face un Pelerinaj cu un grup de credincioși din Germania la mănăstirile din

INFORMAȚII

Moldova și Transilvania.

16 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Sf. Dimitrie din Sighișoara.

17 aug. - grupul se întîlnește la Mănăstirea Neamț și la Botoșani cu copiii bursieri ai Mitropoliei.

18 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Putna.

21 aug. - vizitează Mănăstirea Lupșa (jud. Alba). După vecernie, ține cuvînt de învățătură.

22 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la mănăstirea Albac (jud. Alba).

25 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. Botează pe prunca Andreea Socaciu.

29 aug. - Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

31 aug. - slujește Sf. Liturghie și ține o conferință... (Elveția)

Din agenda

P.S. Episcop Sofian

2 aug. - însoțit de P.C. Pr. Mircea Basarab, îl primește la Centrul Bisericesc pe Dl. Ulrich Zenker, consilier ecumenic al Bisericii Evanghelice Luterane din Bavaria, pentru a discuta referitor la modalitățile de susținere de către aceasta a proiectului de construcție a noii biserici.

4 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

6 aug. - Schimbarea la Față - Slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

11 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

15 aug. - Adormirea Maicii Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

18 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

25 aug. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Nicolae, din satul natal Băcel. Săvârșește botezul prunței Nicoleta Pătrușel.

29 aug. - Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

„Doamne, dă-mi seninătatea să accept ce nu pot schimba, curajul să schimb ceea ce pot și înțelepciunea să le deosebesc. Fie voia Ta - nu a mea!”

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)
Bankverbindung: Liga Bank EG
Kontonr.: 116 78 04 BLZ: 750 903 00